

Klasszikusok képregényben

Óz,

A CSODÁK CSODÁJA

L. FRANK BAUM

ÁTDOLGOZTA **ROLAND MANN**
RAJZOLTA **KEVIN JONES**

ÓZ,

A CSODÁK CSODÁJA

L. FRANK BAUM

VENTUS LIBRO KIADÓ

Az eredeti kiadás munkatársai:

Átdolgozta	:	Roland Mann
Rajzolta	:	Kevin Jones
Képszerkesztő	:	Jayshree Das
Színezés	:	Debu Payen
Borító	:	Jaya Krishnan KP (tervező), Kevin Jones (rajzoló), Anil CK, Ajo Kurian (színező)

A magyar kiadás munkatársai:

Sorozatszerkesztő	:	Diószegi Endre
Fordította	:	Németh Dorottya és Diószegi Dorottya
Szerkesztette	:	Füzesiné Széll Szilvia

Az elektronikus változat elkészítésében közreműködött:

Grőb Krisztián, Pekó Zsolt		
Projektvezető	:	Földes László

www.multimediaplaza.com
info@multimediaplaza.com

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Lyman Frank Baum: *The Wonderful Wizard of Oz*
Kalyani Navyug Media Pvt Ltd. www.campfire.co.in

ISBN 978-963-09-6933-8
ISSN 2062-2155

Minden jog fenntartva

© 2010 Kalyani Navyug Media Pvt Ltd
© Ventus Libro Kiadó 2011
© Hungarian translation Németh Dorottya 2011

Felelős kiadó a Ventus Libro Kiadó
és Kereskedelmi Kft. ügyvezető igazgatója

A szerzőről

Lyman Frank Baum 1856. május 15-én született New Yorkban.

Visszahúzódo, félénk gyerek volt, akit inkább otthon oktattak. Szívesen vonult vissza apja könyvtárába, ahol hosszú órákat tudott eltölteni kedvenc könyvei társaságában. Amikor tizenhárom éves lett, a Peekskill katonai iskolába írátták be, azonban nem sokáig járt ebbe az intézetbe, mivel túlságosan agresszívnek találta a légkört. A napi testgyakorlás is túlzottan megerőltető volt számára.

Ismét az irodalom felé fordult az érdeklődése, és kreatív írást tanult. Apja segítségével (aki nagy vagyonra tett szert az olajüzletben) vásárolt egy nyomdát. Erre alapozva saját újságot alapított *The Rose Lawn Home Journal* címmel, amelybe glosszákat, verseket és szerkesztői cikkeket írt.

Huszonöt éves korára Baum érdeklődése elmélyedt a színházművészet iránt is. New Yorkban operát vezetett, színdarabokat írt, sőt, saját darabjában játszott is.

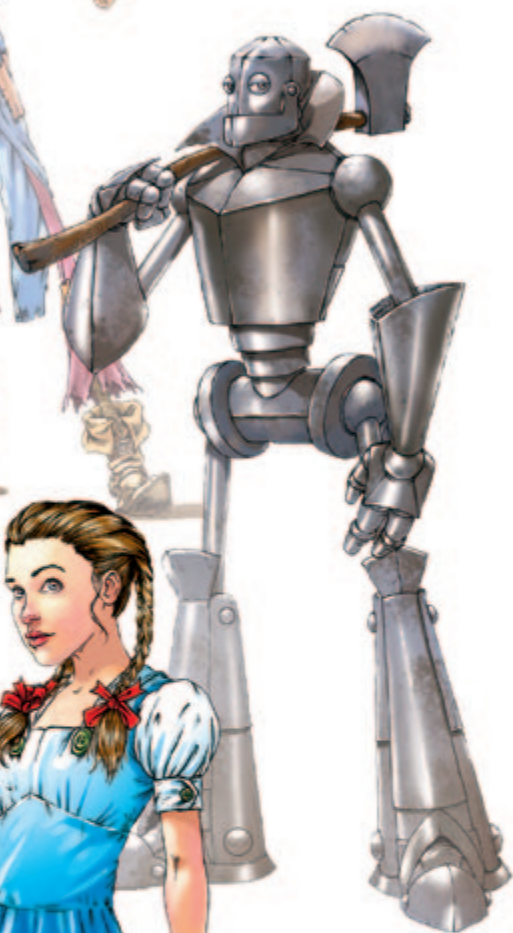
Miután hátat fordított a színháznak, üzleti vállalkozásba kezdett, amely csődbe ment. Ekkor ismét visszatért az újságíráshoz, és *The Saturday Pioneer* címmel új lapot indított. 1882-ben feleségül vette Maud Gage-et. Maud anyja volt az, aki végül a hön áhított sikeréhez is hozzájárult, amikor azt javasolta, hogy adja ki gyermekverseit. Az 1897-ben megjelent *Lúdanyó meséi* elsőprő sikert aratott.

1900-ban Baum megjelentette legismertebb művét, az *Óz, a csodák csodája* című mesét. A könyv elképesztően sikeres lett, és Baum ezen felbuzdulva számos más munkáját is kiadta.

1919-ben halt meg. Nem kevesebb mint tizenhárom folytatást készített az eredeti Óz-történet után. Álnéven több más gyerekkönyvnek is ő a szerzője.

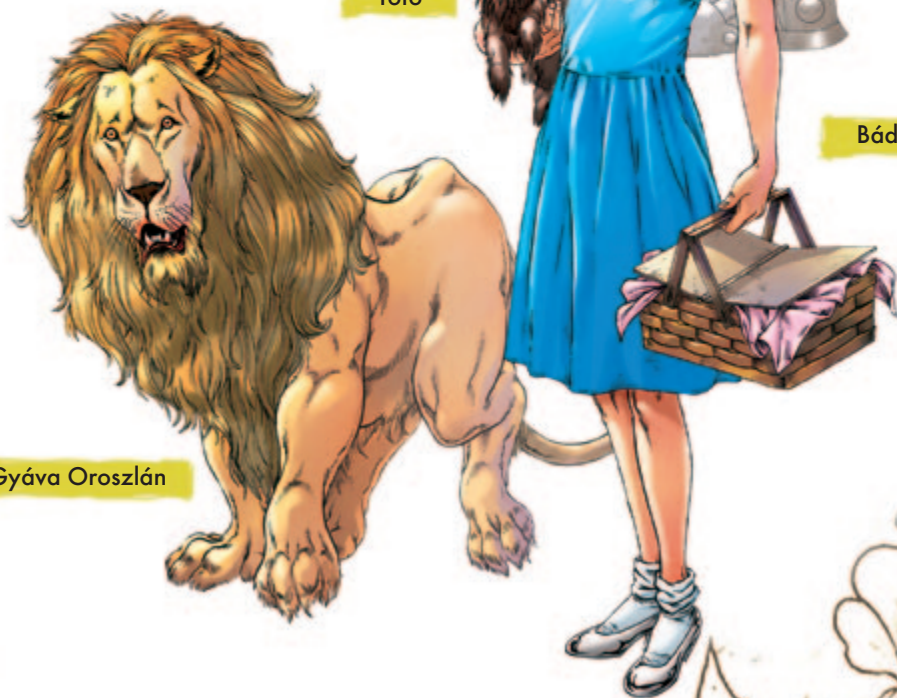
Madárijesztő

Dorothy

Totó

Bádogember

Gyáva Oroszlán

Dorothy a kansasi préri kellős közepén lakott Henry bácsival, a farmmerral és Em néivel, a feleségével.

Amikor Em néni a házhoz került, még csinos, fiatal menyecske volt. Az idő azonban fölötte sem múlt el nyomtalanul. Már nem csillogott úgy a szeme, ahogy annak idején. Arca és ajkai is elvesztették már hajdani pírjukat.

Amikor az árva Dorothy hozzájuk került, Em néni elbűvölte a gyermek kacagása.

Henry bácsi sosem nevetett. Reggeltől estig szorgalmasan dolgozott, és nem is ismerte a vidámságot. Mindig komolynak és szigorúnak tűnt, és keveset beszélt.

Csodálkozva figyelte, hogy a kislány szinte mindenre tudott nevetni.

Leginkább, a kiskutyája, Totó nevetette meg. Totó segítette neki abban, hogy ne váljon olyan szürkévé, mint a környezete.

Totó egész nap játszott, Dorothy pedig vele játszott, és nagyon szerette őt.

Forgószél!

Forgószél közeleg, Em! Megyek, megnézem az állatokat!

Totó!

Em néni abbahagyta a munkát, és az ajtóhoz rohant. Egyetlen pillantás elég volt ahhoz, hogy felmérje a közelgő veszélyt.

A szél ereje egyre magasabbra és magasabbra emelte a házikót, amíg fel nem került a forgószél csúcsára.

Sokáig ott is maradt, és sok-sok mérföldet utazott a szél szárnyán, mintha csak egy könnyű tollpihe lenne.

Teltek-múltak az órák, és Dorothy lassan leküzdötte a félelmét. Csak egyedül érezte magát.

Mivel semmilyen rettenetes dolog nem történt, már nem aggódott, és nyugodtan várta, mit hoz a jövő.

A házikó ugyan billegett, és a szél is üvöltött, de Dorothy hamarosan mégis álomba merült.

PUFF

Jaj!

Hatalmas rázkódásra ébredt fel. Olyan erősen megremegett a ház, hogy ha Dorothy nem az ágyon fekszik, talán meg is sérült volna.

Hol vagyunk?

A forgószelel egy csodálatosan
szép vidéken tette le a házacskát.

Dorothy érdeklődéssel szemlélgette az eléje
táruló különös látványt. Egyszer csak a legfur-
csább embercsoportot pillantotta meg,
amelyet valaha látott. Felé közeledtek.

Amikor a furcsa kis lények a házikó köze-
lébe értek, izgatott suttogásba kezdtek,
mintha féltek volna továbbmenni.

Üdvözlünk
a muncurok földjén, tisz-
teletre méltó varázslónő!
Nagyon hálásak vagyunk, amiért
elpusztítottad a gonosz Ke-
leti Boszorkát, és ezzel fel-
szabadítottad népünket
a rabszolgaságból.

Nagyon
kedvesek vagytok,
de bizonyára félre-
értésről van szó.
Én nem öltem meg
senkit.

Akkor a háza-
d tette, mindegy, az egy
és ugyanaz. Nézd csak!
Ott a két lába!
Kilóg a ház alól!

Teremtőm!
Biztosan ráesett
a ház! Most mit
tegyek? Ki ő
valójában?

Ő a gonosz Keleti Boszorka. Már évek óta fogságban tartotta a muncurokat. Éjjel-nappal csak őt szolgálták. Most mindnyájan szabadok, és nagyon hálásak neked ezért a szíveségedért.

De kik azok a muncurok?

Azok az emberek, akik a Keleti vidéken élnek. Itt uralkodott a gonosz boszorka.

Te is muncur vagy?

Nem, nem vagyok muncur, de a barátjunktak tartanak. Én vagyok az Északi Boszorka.

Szent ég! Tényleg igazi boszorka vagy?

Igen, valóban az vagyok. Jóságos boszorka vagyok, akit szeretnek az emberek. Nem vagyok olyan hatalmas, mint a Keleti Boszorka, ezért nem tudtam őket egyedül felszabadítani.

Én azt hittem, minden boszorka gonosz.

Nem, nem, ez nagy tévedés. Őz földjén csak négy boszorka volt, közülük pedig kettő, az Északi és a Déli egyáltalán nem gonosz.

Tudom, hogy így van, hiszen magam is egy vagyok közülük. Azok, akik Keleten és Nyugaton éltek, valóban gonoszak voltak. De most, hogy egyiküket elpusztítottad...

...már csak egy maradt Őz egész földjén, az, aki Nyugaton él.

Óh, nézd csak! A Keleti Boszorka olyan öreg volt, hogy a nap máris felszárította. Ezzel véget is ért az élete.

Ez az ezüstpő most már a tiéd.

Van valamilyen varázssereje, de nem tudjuk, mi az.

Nagyon szeretnék visszajutni a nagynénémhez és a nagybátyámhoz. Biztos vagyok benne, hogy már aggódnak értem. Segítesz megtalálni az utat?

Dorothy ekkor sírva fakadt, mert nagyon magányosnak érezte magát az idegen lények között.

Úgy tűnt, könnyei a muncurokat is meghatották, mert ők is azonnal előkapták a zsebkendőiket, és zokogni kezdtek.

Őz földjét egy sivatag veszi körül, amin senki sem tud átkelni. Attól tartok, kedvesem, velünk kell maradnod.

Hosszú út vezet el oda, és a vidék néha kellemes, néha viszont szörnyű és sötét. Én azonban minden varázserőmet latba vetem majd, hogy megóvjalak a bajtól.

Nem tartasz velem?

El kell menned a Smaragd-városba, Ózhoz, a nagy varázslóhoz. Talán ő tud neked segíteni.

Pontosan az ország közepén áll, és Őz, a nagy varázsló uralkodik benne.

Hol találom azt a várost?

Nem, azt nem tehetem. De megcsókollak, mert senki sem meri majd bántani azt a szémelet, akit az Északi Boszorka csókja véd.

A Smaragd-városba vezető út sárga kockákkal van kikövezve, úgyhogy el sem lehet tévesztetni. Amikor eljutsz Ózhoz, ne ijedj meg tőle! Mondd csak el neki a történetedet, és kérd a segítségét! Isten áldjon, kedvesem!

Ezzel az Északi Boszorka eltűnt egy fénylabdában.

A kislány hirtelen szörnyen megéhezett, ezért evett egy kicsit, majd készülődni kezdett az útra. Mindenképpen el akart jutni a Smaragdvárosba.

Dorothy csak egy váltóruhát talált. Az viszont éppen tiszta volt. Nem volt már új, de azért nagyon is csinos kis darabnak tűnt.

A kislány megmosakodott, felöltözött, és felkötötte a fejére a kis rózsaszín kalapját.

A régi cipőm nem bírna ki egy ilyen hosszú utat, Totó...

...vajon ez az új pár nem jó rám? Pont egy ilyenre lenne szükségem a hosszú gyalogláshoz, amely nem használódik el egykönnyen.

Dorothy becsukta, majd bezárta az ajtót, és a kulcsot gondosan betette a ruhája zsebébe.

Totó lelkesen futott a nyomában, amikor útnak indult.

Több út is kínálkozott, de a kislány könnyedén megtalálta a sárga kővel kirakott ösvényt.

Kis idő elteltével fürgén lépkedett a Smaragdváros felé, ezüstpője vidáman kopogott a kemény, sárga kockaköveken.

A nap ragyogott az égen, a madarak édesen énekeltek, és Dorothy máris jobban érezte magát.

A kerítések mögött takaros gabonamezők és zöldségeskertek terültek el. A muncurok szemmel láthatóan jó gazdák voltak, így nagy termést arathattak le.

Egyszer-egyszer egy ház mellett is elhaladt, az ott lakó emberek pedig kijöttek, hogy megnézzék Dorothyt. Tudták, hogy a kislány volt az, aki elpusztította a Keleti Boszorkát, s ezzel felszabadította őket a rabszolgasorból.

Bizonyára nagy varázslónő vagy!

Mert ezüstpőd van, és elpusztítottad a Keleti Boszorkát. Azon kívül fehér szín van a ruhádon: csak a varázslónők és a boszorkák hordanak fehéret.

Dorothy nem is tudta, mit feleljen erre.

Ételet és szállást ajánlottak neki, így az éjszakát náluk töltötte.

Másnap reggel búcsút mondott újdonsült barátainak, és továbbment az úton. Amikor már sok-sok mérföldet megtett, gondolta, leül és pihen egy kicsit.

Te szóltál?

Természetesen. Hogy vagy?

Köszönöm, remekül. És te?

Nem tudsz lejönni?

Én nem vagyok valami jól, mivel nagyon fárasztó ám egész nap egy helyben állni és ijesztgetni a varjakat.

Nem, mert ezt a rudat beleszúrták a hátamba. Ha lennél olyan kedves és elvinnéd a rudat, igen hálás lennék neked érte.

Nagyon köszönöm. Most már embernek érzem magam.

Dorothy leemelte a madár-ijesztőt a rúdról, és mivel szalmával volt kitömve, ez nem is esett nehezezőre.

Ki vagy te? És merre tartasz?

A nevem Dorothy, és Smaragd-városba megyek. Meg akarom kérni a nagy Őzt, hogy küldjön vissza Kansasbe.

Szalmával vagyok kitömve, nincs eszem. Ha elme-geyek veled a Smaragd-városba, ad nekem Ő egy kis észet?

Azt nem tudom, de azért eljöhetsz velem.

Így hát a Madárijesztő csatlakozott Dororthy-hoz a sárga kőves úton. A kislány beszélt neki Kansasról, és arról, hogy szeretne hazatérni.

Most pedig
te mesélj
magadról!

Még csak
tegnapelőtt
készítettek.
Így hát
fogalmam sincs,
mi történt
a világban
korábban.

Amikor a gazda elkészítette a fejemet, elsőként a füleimet festette meg, hogy halljam, mi történik körülöttem.

Amikor megfestette a jobb szememet, hirtelen mindent érdekesnek találtam, amit magam körül észleltem. Ekkor pillantottam meg először a világot.

Ezután elkészítette az orromat és a számat, de mivel akkoriban még nem beszéltem, nem tudtam, mire való a száj.

Egy öreg varjú időről időre letelepedett mellém, majd miután gondosan szemügyre vett, rászállt a vállamra.

A gazda felültetett egy hosszú rúdra, de nem szerettem, hogy így egyedül maradtam.

Csak nem hitte azt az a gazda, hogy bolondot csinálhat belőlem? Minden értelmes varjú láthatja, hogy csak szalmával kítőmött bábu vagy.

Majd leugrott a lábamhoz, és megette az összes kukoricát. A többi madár is így tett.

Ezen egy picit elkeseredtem, mert azt gondoltam, nem vagyok olyan jó madárijesztő, mint illene, de az öreg varjú megvigasztalt.

Miután a varjak elmentek, átgondoltam a dolgot, és úgy döntöttem, hogy megpróbálok észet szerezni valahogy. Szerencsémre, te éppen erre jártál és levettél a rúdról.

Bárcsak lenne eszed is! Az ész a legfontosabb dolog, ami számít a mai világban, mindegy, hogy az illető ember vagy madárijesztő.

Biztos vagyok benne, hogy a nagy Őz segít rajtam.

Lassan besötétedett, és a két barát egyedül maradt az erdőben.

Ha látsz bármilyen házat vagy kunyhót, ahol az éjszakát eltölthetnénk, szólj nekem!

Látok egy kis házikót ott, jobbra!

Amikor beléptek, Dorothy azonnal lefeküdt.

Másnap reggel találtak egy kis pakatot, ahol Dorothy megmosakodott, ivott, és elfogyasztotta a reggelijét.

Látta, hogy nem sok kenyér maradt a kosárban, és örült, hogy a Madárijesztőnek nem kellett semmit sem ennie.

A Madárijesztő, aki sosem fáradt el, türelmesen megvárta, amíg reggel lett.

Amikor befejezte a reggelit, és épp vissza akart térni a sárga köves útra, meghallotta, hogy valaki felsóhajt a közelben.

Váúú

Hajaj!